

det ikke. Jeg tror, at et heldigt Udfald afhænger af, om Banken faar en tilstrækkelig stærk Ledelse, en Ledelse, som har den rette Oversigt og er sig sit Ansvar bevisst, en Ledelse, som uden at se til højre eller venstre, uden at regne med Rigsdagsudvalg udover, hvad et saadant eventuelt Rigsdagsudvalg har Ret til at fordrø, gaar den slagne Landevej, som den mener, det er dens Pligt at gaa. Faar Banken en saadan stærk Ledelse, tror jeg, den vil kunne arbejde sig frem.

Naar der foreslaas en Statsgaranti for Indlaanernes Midler, har dette Bud ikke blot til Bankens Indlaanere, men ogsaa til samtlige andre Bankers Indlaanere, og i første Række til andre Banker og Sparekasser, idet der vil kunne opstaa en begrundet Frygt for, at en saadan statsgaranteret Bank skulde kunne trække Indlaansmidler fra andre ikke statsgaranterede Pengeinstitutter og derved skade disses berettigede Interesser. Jeg vil tro, at der i et kommende Udvalg vil kunne findes Udveje til at begrænse en saadan Fare for andre Institutioner. Ingen Bank er, maa jeg dog sige, interesseret i at faa større Virkemidler, end den har Brug for. Lad os sige, at Landmandsbanke i Stedet for at faa som Indlaansmasse det Beløb, den nødvendigt har Brug for til sin Virksomhed, fik hundrede eller et Par Hundrede Millioner mere, end den kunde arbejde med, saa vilde dette i det store og hele betyde et ligefremt Tab for den. Men den Betragtning vil ikke skaffe andre Banker tilstrækkelig Garanti overfor paakommende Tilfælde. Jeg vil gaa ud fra, at der i et kommende Udvalg vil kunne skabes Kauteler herimod.

Da jeg i September talte om Reorganisationen, udtalte jeg som mit Hovedsynspunkt, at Hovedbetingelsen for, at Landmandsbanke skulde kunne klare sig, var, at der blev Ro om Banken. Det er desværre ikke blevet Tilfældet. Paa alle mulige og, jeg havde nær sagt, paa alle umulige Maader er Landmandsbanke trukket frem, trukket ind i Debatten om baade den ene og den anden Sag. Forhold vedrørende Banken er Dag efter Dag telegraferet Landet over. Givet er det, at dette ikke har kunnet skabe Ro for dens Arbejde. Man maa haabe, at den Undersøgelse af Bankens Forhold, som nu forhaabentlig snart stunder mod sin Afslutning, ikke vil virke til at skabe Uro om Banken. Hvis vi faar vedtaget et Lovforslag af nogenlunde samme Beskaffenhed som det foreliggende, maa vi haabe, at Banken der-

igennem kan faa Ro om sit Arbejde og vil kunne arbejde sig frem paa ny, saa at de lidte Tab i hvert Fald delvis kan blive indvundet. Jeg gaar ud fra som givet, at mit Parti samlet vil stemme for et Lovforslag, som vil komme til at foreligge som Resultatet af en Flertalsindstilling fra et kommende Udvalg. Hvilke Følger der i øvrigt vil komme, skal jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket. For vort Samfunds Skyld ønsker jeg, naar vi nu atter maa gaa til et Arbejde saa lidet tiltalende som det, vi nu staar i Begreb med at foretage, at det da maa blive sidste Gang.

Zahle: Den højtærede Handelsminister udtalte ved dette Forslags Fremsættelse, at Opgørelsen i Juli Maaned var sket noget i Hastværk, og at man maatte bære lidt over med det Resultat. Jeg vil dertil sige, at det var jo først i September Maaned, man kom her til Rigsdagen og fremsatte Forslag om Ordning af Bankens Forhold paa Grundlag af Opgørelsen i Juli Maaned. Hvorfor havde Ministeriet saa ikke sørget for at benytte Tiden fra Juli til September til at faa den Opgørelse gaaet bedre igennem, saaledes at der havde været et Grundlag, som i Sandhed var paalideligt for vore Forhandlinger her? Det var heller ingenlunde saa, at Ministeriet kom her til os og sagde: Ja, vi har en Opgørelse fra Juli Maaned, og nu er vi i September, og vi haaber, at den er nogenlunde rigtig, men hvor meget man kan bygge paa det Grundlag, ved vi ikke aldeles bestemt. — Nej, tværtimod: Man indbød os til Forhandling paa Grundlag af denne Opgørelse og fremlagde Forslag grundet paa den, idet man sagde: Opgørelsen er rigtig, og Forslagene er saaledes, at deres Vedtagelse vil redde Banken.

Det var paa det Grundlag, at vi i det radikale Venstre støttede Gennemførelsen af dette Forslag. Det ærede Medlem Hr. Rode og jeg, som var Medlemmer af det Udvalg, der her i dette høje Ting behandlede Forslaget i September, skrev derom i Betænkningen: „Vi har da staaet overfor Valget mellem at nægte Medvirkning til Forslaget og derved svække dets Mulighed for at opfylde sit Formaal eller at give det Tilslutning paa de Mænds og Institutioners Ansvar, der har udarbejdet det, og har i denne tvingende Situation ment at maatte stemme for Forslaget, der efter de givne Forsikringer betyder Vished for Genrejsning af Banken og Ro i Næringslivet, men hvorved Statens Interesser efter vor Opfattelse maatte